

[Henry Christensen.]

alt det kan først endeligt bedømmes, når finansministeren er blevet i stand til at fremlægge skalaer og beregningsgrundlag.

Man har endvidere talt om fradragsjungen. Også vi vil principielt gerne have forenklinger her, men forenklingerne må ikke ske på bekostning af en rimelig hensyntagen til princippet om skat efter evne. Mange fradrag bæres jo, når alt kommer til alt, af dette princip. Yderligere ønsker venstre fastholdt det betydelige incitament, der gennem årene er tilvejebragt til privat opsparing. Dette incitament har ikke mindst i de senere år fået voksende betydning, og det virker først og fremmest til gavn for lønmodtagernes opsparing, modsvarende hvervenes investeringsfonds og afskrivningsregler. Hvad specielt kapitalbindingsreglerne angår, mener jeg, at det vil være rimeligt at ændre disse til nedslag i skatten i givet fald i stedet for til nedslag i den skattepligtige indkomst.

Så er der det andet store punkt tilbage, spørgsmålet om opkrævningsmetode, samtidighedsskat m. v. Venstre har klart, også forud for valget, tilkendegivet sin positive indstilling over for princippet om samtidighedsskat. Det, vi er klart kritisk indstillet over for i regeringens forslag om kildeskat, er de administrative byrder, der pålægges et stort antal borgere. Opgaven er efter venstres opfattelse derfor at finde en sådan udformning, at disse administrative byrder formindskes mest muligt, ikke mindst i forhold til de mindre erhvervsdrivende, som ikke har en lønudbetalingsadministration, og det meget store antal, som vi kunne kalde lejlighedsvis lønudbetalere. Samtidig er det vigtigt, at ordningen udformes, så den mest muligt sikrer individuel hensyntagen til skatteyderens skatteevne og ikke drukner dette hensyn i alt for store standardfradrag, der jo ender med at give højere skatteprocenter og fjerner os fra princippet skat efter evne.

Den over for skatteyderne mindre rimelige standardisering forstår vi naturligvis godt nok er begrundet i, at man vil overlade beregningen af skatten til erhvervsdrivende og andre lønudbetalere på grundlag af skattetabeller. Vi vil imidlertid foreslå, at man overvejer at gå en anden vej og tilrettelægger det sådan, at ligningsmyndig-

hederne — som dog, når alt kommer til alt, er til for det samme — klarer den størst mulige del af administrationen og herunder også foretager ligningen sådan, at man kan fastholde hensynet til de individuelle forhold, til forskellige kommuneskatteprocenter og fradraget for kommuneskat, og så lader dette resultere i en skattebillet eller et skattekort til den enkelte skatteyder, hvoraf det direkte fremgår, efter hvilken skattetabel den pågældende skatteyder skal betale. Gør man det, opnår man foruden den største individuelle retfærdighed yderligere, at man i alle tilfælde, hvor det drejer sig om lejlighedsvis lønudbetaling, biindtægter og — mener vi — ansættelse hos arbejdsgivere med få ansatte, kan lade den enkelte selv løbende på grundlag af sin endeligt udarbejdede skattebillet indbetale sin skat i overensstemmelse med den løn, den pågældende får udbetalt. Man afstår altså fra gennem tvang at pålægge disse lønudbetalere skattetilbageholdelsespligt. Det er klart, at der er et kontrolproblem, som må løses gennem regelmæssig indsendelse af løn- eller indtægtsedler. I de større virksomheder med en egentlig lønadministration lader et system med virksomhedens administration af tilbageholdelse og indbetaling af skatten sig naturligvis lettere løse. Vi deler også den opfattelse, at en betydelig del af denne administration må kunne formidles igennem vore pengeinstitutter.

Endelig vil jeg fremhæve i denne forbindelse, at folketinget samtidig med en gennemførelse af denne samtidighedsskat skylder det danske samfund og de erhvervsdrivende at foretage en rationalisering og forenkling af alle de mange forskellige bidrag, som det offentlige efterhånden pålægger erhvervslivet at beregne, opkræve og indsende.

Jeg skal slutte med at sige, at det var venstres klart tilkendegivne opfattelse før valget, at uanset regeringsfarve efter valget måtte det være en opgave at søge en stor skattereform, som jo kommer alle landets borgere ved, gennemført på et bredt politisk grundlag. Men et bredt grundlag skabes kun ved, at også regeringen — der nu føler sig som stor sejrherre, forstår jeg — accepterer, at vejen ikke er en flertalsmajorisering over for et stort mindretal, men en rede